

»Kako razdelimo sedemnajst živali na dva dela, ne da bi eno zaklali!« je vzkliknil Luka.

»Tudi tretjino od sedemnajst je težko izračunati, če je treba prašiče žive deliti«, je rekel Mitar.

Samo Nikita, najmlajši, je molčal in je dolgo premišljeval. Čeravno je temeljito tehtal in tuhtal, mu ni padla na um nobena rešitev, ki bi bila primerna očetovi zahtevi, da se namreč ne sme nobenega prašiča zaklati. Priznati moramo tudi mi, da računa, ki ga je dal izračunati stari kmet Vuković svojim sinovom, ni mogoče rešiti.

Tretji dan je pa prišel Nikita k svojima bratoma in jima rekel: »Ali sta zadovoljna, če dodam sedemnajstim živalim, ki so zaenkrat skupna last nas vseh, še osemnajsto?«

»Seveda«, je vzkliknil Luka, ki je v duhu kaj hitro izračunal, da je polovica od osemnajst na vsak način več kakor pa polovica od sedemnajst. Tudi Mitar je bil iz istega sebičnega vzroka s tem zadovoljen.

»Toda, kje boš pa vzel prašiča?« je vprašal.

»Najprej si ga bom izposodil.« In odšel je k popu, vaškemu svečniku, in ga naprosil, naj mu posodi enega svojih prašičev.

Ko je Nikita pripeljal pujska na dvorišče, sta njegova brata, kakor

da bi bila domenjena, enako zaklicala: »Če si si ga ti izposodil, da boš moral tudi od svojega dela vračati!«

Nikita pa je rekel: »Razdelimo poprej dedščino, potem bomo pa že videli.«

Delili so torej natančno tako, kakor je želel stari kmet Vuković: Luka je dobil polovico osemnajstih živali, torej devet. Zadovoljen z delitvijo je takoj odpeljal svojih devet pujskov, ker se je zbal, da bo morda on moral od svojega deleža vrniti izposojeno žival. Potem je dobil Mitar svojo tretjino, to je šest pujskov. Tudi ta je bil zadovoljen in se je iz previdnosti brž odstranil, da bi mu ne bilo treba vzeti popovega pujsa k svojim šestim. Naposled si je vzel še Nikita svojo devetino, torej dve živali — in glej, ko je bila očetova želja izpolnjena, je ostal popov prašič sam na dvorišču. Tega je pa Nikola odpeljal popu nazaj.

Luka in Mitar sta pa računala: devet in šest in dva, to znese sedemnajst. Vsak je dobil več kakor mu je pritikalo, pa se je vendar vse točno ujemalo po očetovi oporoki.

»Da,« so rekli potem, »to je čisto po želji pokojnega očeta. Nikita je najpametnejši in najdobi še hišo in polja!«

Sedaj pa povejte še vi, mar ni bil naš Nikita res razumen dečko!

POMLADANSKA

**Sanjavi zvonček zvoni
v zelenem bregu
odgodnico snegu
in trobentica že rumeni
pod leske varnim okriljem.**

**Še celo gizdavi tulipan,
ki med zelenim biljem
zardeva,
veselo prepeva
v sončni dan . . .**

Ivan Podobnikar